

[Kai Moltke.]

enkling og et simplere fordelingsapparat i sig selv ikke er nogen helt lille opgave at tage sig på, for hvordan man end stiller sig til problemerne, er der vel ingen, der kan være interesseret i, at det hele skal være så indviklet og fordelt på så mange forskellige hænder og så modstridende interesser som overhovedet muligt. Altså kan jeg ikke se det som andet end en forbedring, når man her prøver på at skabe en forenklet ordning for eventuel offentlig finansiering på de områder, hvor dette er mest nødvendigt.

Dernæst til nogle enkeltheder ved forslagene, som jeg i høj grad sætter pris på. Udgangspunktet er sådan set at få lagt et om end kun foreløbigt loft over jord- og grundprisernes yderligere stigning. Jeg er ikke sikker på, at den 14. alm. vurdering giver den rigtige maksimalpris; men vi ved jo alle sammen, at hvis jordprisernes og grundprisernes stigning bliver ved, påvirker det direkte hele realkreditmarkedet, så der skal yderligere lånekapital til for at fremme det nødvendige byggeri. Derfor vil det at lægge et solidt loft, for min skyld også gerne i forbindelse med en maksimalpris, betyde begrænsning af spekulation og dermed af økonomisk udnyttelse af dem, som trænger til lejligheder i dag.

Derfor er det fornuftigt at rejse denne tanke her, hvordan den end bliver i sin endelige form. Men så kom den indvending straks fra de borgerlige ordførere: ja men hvis man lægger et sådant maksimum for, hvad ejendomme og jord må sælges til, så risikerer vi en knaphed, som kan indvirke på prisen. Jeg kan råde disse borgerlige skeptikere til f. eks. at se en lille smule på den sidste franske jordlovgivning. Men der er måske en forglemmelse hos dem, der har udarbejdet forslaget. Der er nemlig den mulighed at fremme lysten til at sælge jord, som ligger parat til at udnyttes, ved at indføre en variabel afgift, som stiger jo længere jorden tilbageholdes af konsortier el. lign. Det var måske et moment, man skulle tage med. Det er ikke et mere omvæltende forslag, end at det var med i den sidste franske jordlovgivning, hvor det er benyttet til at sørge for, at udbuddet ikke i for høj grad indskrænkes.

Det næste spørgsmål, jeg lige vil berøre her under debatten, er tanken om at skabe

denne 10 milliarder kr.s reserve i løbet af 2 år til finansiering af byggeri. Der melder sig to spørgsmål, som jeg tror man skal se yderst køligt og sagligt på i udvalget. Betyder dette, at man i løbet af 2 år vil udsende for 10 milliarder kr. nye obligationer til parikurs, at man kan sikre finansiering af boligbyggeriet, uden at det slår igen senere? Jeg har lidt vanskeligt ved at følge tankerne på dette felt. Hvis der ikke sælges til pari, må det være forbundet med en udgift fra statens side, og det vil igen betyde, at pengene inddrives fra landets skatteydere og på den ene eller den anden måde kommer til at figurere på budgettet. Det er den ene side af sagen. Der er altså ingen garanti for en parikurs, og der er i særdeleshed ikke nogen garanti for en parikurs, så længe renten på adskillige andre områder ligger på den højde, som den har i øjeblikket. Derfor må jeg indtil efter yderligere saglig behandling sætte et spørgsmålstegn ved, at parikurs er noget, som absolut følger af sig selv, fordi det er staten, der sælger.

Den anden side af sagen er i og for sig sympatisk nok. Jeg tænker tilbage på 1958-jordlovene, da vi fik 3. prioritetsinstitutionerne til finansiering af byggeriet. De blev guldrandede, og der blev ikke indskudt nogen væsentlig kapital fra disse organisationers side. Som bekendt er det sådan, at en kreditforening eller en hypotekforening er en sammenslutning af låntagere, ikke noget aktieselskab. Men så vidt jeg kan erindre, betød oprettelsen af f. eks. Byggeriets Realkreditfond dengang, at man måtte tage et banklån på ca. 160.000 kr. til at få trykt obligationer og til at få anskaffet nogle kontormedhjælpere, nogle sagkyndige osv., og ud af det opstod efterhånden denne kapitalrige institution. Under sådanne forhold kan jeg ikke indse andet, end at det havde været klogere allerede dengang at lade 3. prioritet overtage af staten, så det var staten, der direkte udsendte obligationerne. For så vidt er jeg enig i SF's forslag, for når vi har disse mere eller mindre private organisationer, der finansieres af bankerne, løber der altid en hel del udgifter på.

Hvis vi altså må regne med, at der bliver en vis difference mellem parikurs og det, obligationerne kan sælges for, må der på den ene eller den anden måde inddrages midler til dækning af tabet. Til gen-